

Goedenmorgen, vrienden.

Op deze zondagmorgen wil ik u eens spreken over de moderne tijd en wat daarin gebeurt.

Zoals u ongetwijfeld allen reeds hebt gemerkt is dit een eigenaardig jaar. De meest vreemde invloeden wisselen elkaar af en naast de dood van een staatsman vinden wij de plotselinge strijd, de verwarring en zelfs de uitbundige vreugde. Ik kan mij voorstellen dat een mens, die het begin van dit jaar heeft doorgemaakt, zich afvraagt: "Waar gaat het eigenlijk heen?" Ik wil dan proberen om daarop een antwoord te geven en u duidelijk te maken, hoe de samenhang is.

Dat er een grote strijd wordt gestreden tussen geesten van licht en geesten van duister, hebben wij u al zo dikwijls gezegd, dat ik dit voor bekend aanneem. Een dergelijke strijd echter betekent tevens een strijd van denkbeelden, gedachten. Geest strijdt nu eenmaal niet met de wapens, die de mensen kennen maar met de wil, met de gedachte en ongetwijfeld ook met de emotie. Een emotie is iets, dat gedachten bedwingt of gedachten dwingt in een bepaalde richting.

Er is in de afgelopen tijd - o.m. om een wereldoorlog te voorkomen - een zeer grote reeks van emoties op de wereld afgevuurd, die voor de mensen betekenen - en dan noem ik alleen enkele symptomen - vergrote prikkelbaarheid, ontregeling van alles wat een regelmaat kent, het snel verbreken van vele banden, maar omgekeerd ook weer een honger naar binding, naar banden, welke zowel buitengewoon snel optreedt als buitengewoon snel vergaat.

Deze emotionele verhoudingen komen voort uit de noodzakelijkheid de eenheid op de wereld tijdelijk te voorkomen. U zult zeggen: "Eén wereld, dat is toch eigenlijk ons ideaal." Maar het tot grotere eenheid komen dan tot nu toe het geval is, zou betekenen dat de wereld in enkele grote machtblokken uiteen zou vallen, waardoor een zeer grote en zeer bloedige strijd zou worden ontketend, waarbij de mogelijkheid zeker niet zou zijn uitgesloten dat deze zelfs het einde van het menselijk ras zou betekenen. Wij móésten hier ingrijpen, wij móésten dit voorkomen en juist de allerhoogste leiding heeft dan ook maatregelen genomen om meer verdeeldheid te veroorzaken.

Als u in uw eigen tijd ziet, dat instanties als de U.N.O. en de N.A.T.O. aan belangrijkheid beginnen in te boeten, als handelsverdragen in vele gevallen slechts ten dele worden nagekomen en zelfs worden ontdoken en verbroken, dan is dit een rechtstreeks gevolg van dit ingrijpen.

Als u ziet dat staatslieden op vele plaatsen en bekende publieke figuren elders plotseling heengaan, dan staat ook dit in verband met deze strijd. Die strijd heeft natuurlijk de grootste invloed in zijn brandpunten. En die brandpunten zijn - zoals u zult begrijpen - de hoofdsteden, de grote vergaderplaatsen, de op de voorgrond tredende figuren, die op het ogenblik in de wereld trachten mee te spreken.

De noodzaak kleine geschillen te doen ontstaan heeft tevens meegebracht dat het onredelijk denken in zekere mate moet worden toegelaten.

En juist invloeden als: onredelijk denken en tijdelijke onverdraagzaamheid versterken zekere waarden, die in elke mens leven. Zo ziet men dan dat de mens op een gegeven ogenblik niet weet wat hij wil. Hiermede is hij de zuivere weerkaatsing van het wereldgebeuren rond zich. Is hij in staat dit alles zelf te beheersen, zichzelf meester te zijn, dan kan hij ongetwijfeld daaruit een grote geestelijke bewustwording putten en verder doordringen in de geheimen, welke verborgen liggen achter de sluier van

de materie. Op het ogenblik echter dat diezelfde mens zich daaraan overgeeft of niet in staat is dit alles te beheersen, komt hij tot een reeks handelingen, die voor staten en landen in verband met de huidige verhoudingen volkomen rationeel mogen worden geacht, maar die voor het individu irrationeel zijn.

Hierin zult u de verklaring kunnen vinden voor vele kleine ergernissen en de schijnbare verandering in uw temperament, welke u steeds prikkelbaarder en steeds feller hebben gemaakt. Waarschijnlijk zal een en ander u duidelijk maken waarom u zo nu en dan onredelijk optreedt. U kunt echter deze dingen volledig meester blijven. U bent dus niet het slachtoffer van dit gebeuren; slechts indien u zichzelf niet beheerst, wordt u meegesleept. En de gevolgen zullen dan in uw particulier leven heel vaak ontstellend groot zijn.

Naast al deze dingen is er een tweede emotie, die men op het ogenblik in de wereld tracht te wekken. Het is een kruising van wat men mensenliefde en sportiviteit zou kunnen noemen. Indien wij willen voorkomen dat de mensen elkaar op de meest onredelijke gronden zullen aanvallen, moeten we er voor zorgen dat er een zekere genegenheid blijft bestaan. Die genegenheid vindt haar uitdrukking van het zuiver geestelijke tot het laag stoffelijke vlak. Sportiviteit betekent in vele gevallen de fouten van de tegenstander met een zekere gelijkmoedigheid aanvaarden, een zekere mate van zelfbeheersing enerzijds en ongetwijfeld - zoals de Duitser zegt: "Was sich liebt, dass zankt sich" - een reeks van kleine twisten anderzijds, welke in feite een poging tot toenadering betekenen.

Voor staten betekent dit natuurlijk dat zij trachten nader tot elkaar te komen en toch ook trachten zichzelf te handhaven. Het gevolg is, dat vele kleine verschillen zich soms als dreigende internationale geschillen voordoen, maar nooit ernstige gevolgen hebben. Ze worden weer door een verzoening gevolgd en door het weer volkomen met elkaar eens zijn.

In kerken en religies vertoont zich hetzelfde verschijnsel. Is men het ene ogenblik in een felle strijd gewikkeld over een bepaald dogma of een bepaalde interpretatie, het volgend ogenblik ziet men in dat samenwerking noodzakelijk is. En ook hier wisselt dit voortdurend.

In uw eigen leven betekent dit, dat u op een gegeven ogenblik sterker dan anders de honger naar genegenheid gevoelt. Soms ligt deze op een zuiver geestelijk vlak, soms ligt zij op een laag-stoffelijk vlak. Het verschijnsel is volkomen natuurlijk en daartegen bestaat geen enkel bezwaar. We moeten er alleen rekening mee houden, dat dit alles voorbijgaand is. Ik zou haast willen zeggen: men moet niet proberen in een plotseling enthousiasme voor een bepaalde geestelijke richting of voor een persoon tot uitersten over te gaan met de illusie, dat men nu werkelijk een oplossing heeft gevonden.

In deze tijd is onze invloed nu eenmaal wisseling, wisseling, wisseling. En dat zal ook voor u persoonlijk ongetwijfeld gelden. Waarom? Wel, omdat nu eenmaal juist in de felle en snelle veranderingen de grootste mogelijkheid tot aanpassing wordt gevonden. Wanneer alles gelijk blijft, is er sprake van een verstarring. Wanneer echter voortdurend de bedoelingen van grotere groepen en ook van de individuen wisselen, wanneer zij het ene ogenblik naar links streven en het volgende ogenblik naar rechts, dan wordt het patroon van een vaste, haast dogmatisch opgebouwde cultuur, maatschappij of beschaving, verbroken. Dit is noodzakelijk.

Wij gaan op het ogenblik met zeer rasse schreden een belangrijk kroonjaar tegemoet. Zoals u zich ongetwijfeld zult herinneren, hebben wij dat jaar al meermalen genoemd: het jaar 1963. Dit jaar 1963 zal de beslissing brengen. Daarna volgt een periode van ongeveer tien jaar, waarin het lot van de wereld wordt bepaald, waarin de nieuwe

maatschappelijke structuur duidelijk kenbaar zal worden en waarin - zoals dat heet - Aquarius zijn stempel gaat drukken op de mensen, op een ook voor de eenvoudige "man in the street" kenbare wijze. Die tijd ligt zo dichtbij, dat je eigenlijk niet weet wat je moet doen om de mens zo snel mogelijk voor te bereiden, opdat hij zich kan instellen op een totaal nieuw leven. U voelt dat in uzelve ook. De invloeden van buiten, de komst van Aquarius, de plotselinge verandering die kortgeleden plaats vond in de invloeden van Saturnus, van Jupiter en van Neptunus eveneens, al deze ondergaat u nu eenmaal en daar kunt u niets aan doen. De gevolgen daarvan zijn voor u verwarrend. Naast zeer gunstige momenten en groot genoeg ondervindt u afgrondelijke wanhoop en plotseling verzet tegen de dingen; naast een welslagen van al uw plannen, ervaart u plotseling perioden, dat alles, maar dan ook werkelijk alles, tegen loopt en zelfs de meest redelijke verwachtingen worden beschaamd. Het is niet zo gemakkelijk dit alles nu plotseling aannemelijk en duidelijk te maken, dat begrijpt u wel. Maar uw eigen houding tegenover al deze ervaringen kunnen wij misschien nader bespreken.

Dan begin ik a priori te stellen: Menselijke wetten en menselijke regels moeten worden nagekomen. De eenling, die in de maatschappij leeft, kan niet ontkomen aan de maatschappelijke wet. Tracht hij dit toch te doen, dan zal hij de gevolgen daarvan moeten ondergaan en deze zullen niet altijd prettig zijn. Dat moet u goed onthouden.

Wij zullen nu dus punt voor punt nagaan wat er voor u uit voortvloeit en ik hoop dat het "waarom" in de voorgaande regelen al enigszins is vastgelegd.

In de eerste plaats: u bent op het ogenblik allen geneigd eigenwijs te zijn. Dat is niets bijzonders; de mensen zijn altijd eigenwijs. Maar op het ogenblik is het gevaar zeer groot, dat u in uw eigen wijsheid zozeer van uw eigen recht overtuigd bent, dat u anderen onbewust en zonder dit te willen grote schade kunt aandoen. Onthoud één ding: op dit ogenblik en in de komende anderhalf jaar bestaat er geen wijsheid, die op alles en iedereen van toepassing is. Slechts door niet te oordelen en naar eigen beste inzicht te leven, daarbij rekening houdend met hetgeen ik in het voorgaande heb aangegeven, kunt u verderkomen.

In de tweede plaats: eveneens zonder kenbare reden zult u gedurende kortere of langere perioden buitengewoon prikkelbaar zijn; u zult plotseling menen dat de gehele wereld zich tegen u richt en onrechtvaardig tegenover u is; u zult zich veronachtzaamd gevoelen met al wat daarbij hoort. U zult in vele gevallen menen, dat u in uw diepste rechten bent aangetast, wat een normaal verschijnsel is voor deze dagen. Maar u kunt alleen zowel stoffelijk als geestelijk verderkomen, als u juist deze prikkelbaarheid weet te beheersen.

Wees thans nooit optimistisch zonder meer zover het de toekomst betreft. Wees ook nooit pessimistisch en laat u niet terneerslaan door de meest ongunstige verschijnselen. Het resultaat is niet anders dan een normaal gemiddelde en toont grote overeenkomst met de eveneens normale ontwikkelingen van de laatste zes jaar.

Beheers uw prikkelbaarheid. Tracht vóór alles, zelfs als u meent aan anderen gerechtvaardigde verwijten te kunnen maken, deze voorlopig niet uit te spreken. U zult ontdekken, dat u hierdoor de gunstige perioden (d.w.z. die van niet-prikkelbaarheid) voor uzelf aanmerkelijk langer maakt en bovendien de kracht die in deze tijd uit de geest en zelfs uit de cosmos in zo sterke mate tot de wereld komt, de vitaliteit, die voor velen uwer eigenlijk reeds langzaam begint te stijgen en in de volgende maand een toppunt bereikt, zult kunnen gebruiken om daarmee werkelijk iets goeds te bereiken.

U zult verder ontdekken, dat de neiging tot bandeloosheid, vooral onder de jongeren, aanmerkelijk toeneemt en blijft toenemen tot de eerste maanden van het volgende jaar.

U zult zich afvragen: Waar moet dat met de wereld heen? Realiseer u, dat deze bandeloosheid over het algemeen in zeer bepaalde banen wordt geleid. Er zijn natuurlijk aspecten, die wij niet mogen tolereren noch van onszelf noch van anderen, nl. wanneer aan derden daarmee welbewust schade wordt berokkend. Maar als deze bandeloosheid zich alleen uit in het zich vergripen aan heersende conventies zonder meer, als zij alleen voortkomt uit de behoefte om meer jezelf te zijn, is zij niet zonder meer schadelijk.

Wanneer deze tendenzen in uw eigen persoon ontstaan, kunt u daaraan rustig toe geven, mits zij niet ingaan tegen hetgeen u innerlijk als goed erkent of schadelijk zijnd voor anderen.

Deze voortdurende wisselingen, die dus tot een zekere bandeloosheid leiden, zullen ongetwijfeld tevens het begin zijn van een nieuw patroon voor de maatschappij. Het is als een kaleidoscoop.

Op het ogenblik dat het beeld wisselt, vallen de stukjes uiteen en tijdelijk lijkt het patroon haast warrig in zijn symmetrie. Dan vallen de stukjes weer tezamen en zien wij een hernieuwd beeld uit dezelfde bestanddelen maar dan anders gegroepeerd, dat een nieuwe harmonische verhouding en een nieuwe schoonheid vertoont.

Dat wat nu ongebondenheid en bandeloosheid lijkt, zal later een deel worden van een nieuwe maatschappelijke verhouding. Het heeft dus geen zin dit alles in uzelf geheel te onderdrukken. Wel echter is het zéér belangrijk, dat u het in die mate in uzelf onderdrukt als uw bewustzijn van goed en kwaad eist, terwijl u tevens voortdurend ervoor moet zorgen anderen niet onnodig te kwetsen. Want anders zou de bandeloosheid, tezamen met de prikkelbaarheid, voor uzelf een enorme strijd kunnen veroorzaken en in vele gevallen een maatschappelijke, een zedelijke of zelfs menselijke nederlaag.

Naast deze bandeloosheid krijgen we te maken met de behoefte aan vernieuwing en ook die van "ergens bij te horen." Deze kan de mens in de meest verschillende aspecten ondervinden. Dat kan gaan van het zoeken naar nieuwe vrienden tot het zoeken naar nieuwe ideeën, een nieuwe godsdienst en zelfs nieuwe werelden. Zolang deze zucht naar vernieuwing, naar verandering in uzelf optreedt, moet u zich goed realiseren, dat 9/10 van de veranderingen nooit blijvend kunnen zijn. Practisch alles wat in deze tijd op dit gebied geschiedt, is zeertijdelijk en zeer beperkt. Waarden uit het verleden daarentegen, die in het heden misschien reeds lang zijn vergeten, herleven en krijgen een hernieuwde invloed op uw wezen; zij mogen zeer serieus worden genomen. Zij zijn de belangrijke delen, die u wat bewustzijn en misschien ook wat menselijke beleving aangaat mee zult nemen in een nieuwe tijd en een nieuwe ontwikkeling.

Ja, een gedragspatroon is misschien erg moeilijk te omschrijven. Maar ik zou het dan zo willen stellen om het nu heel eenvoudig te maken:

Gelijkmoedigheid is noodzakelijk. Enthousiasme voor grotere dingen of zaken, die niet zuiver of merendeels geestelijk zijn, is op het ogenblik uit den boze. U zult daarvan voortdurend teleurstellingen ondervinden en misschien de werkelijke waarden vergeten. Het leven op zichzelf, aangepast aan uw innerlijk bewustzijn van goed en kwaad, moet in deze tijd niet bang zijn andere wegen te gaan dan de normale.

Wanneer u tot andere zakelijke handelingen komt, wanneer in uw persoonlijk leven veranderingen optreden, mag dit worden gezien als een normaal deel van de ontwikkeling.

Houd er rekening mee dat de wereld buiten u u steeds voor z.g. toevalligheden gaat plaatsen. Alle toevalligheden hebben echter juist in

deze dagen, deze tijd een zeer verreikende betekenis. Loop er niet over heen. Ga er niet aan voorbij zonder meer. Vraag uzelf eens af, of dit toeval bruikbaar is voor u, uw leven, uw eigen ontwikkeling. In vele gevallen zal blijken, dat deze schijnbare toevalligheden veranderingen tot stand brengen in uw persoonlijk leven en - mits bewust gebruikt - voor uzelf het leven prettiger, aangenameer en vooral geestelijk rijker maken.

Nu wil ik nog even teruggaan naar deze geestelijke werkingen. Als wij nl. spreken over die strijd, denkt de mens onmiddellijk aan de wereldmeester. Hij denkt aan legioenen van lichte en duistere geesten, die tegenover elkaar staan en heeft misschien enigszins het idee dat een geestelijk Armageddon boven zijn hoofd wordt uitgevochten. Zo is het nu precies niet. De werkelijke kracht die ingrijpt is God. Wat wij doen is alleen maar een weerkaatsing. Ons wezen maakt het ons niet mogelijk aan de invloed, die van het Goddelijke uitgaat, te ontkomen.

Om nu met de heel simpele theorie te beginnen: in het begin was het oer-atoom. En dat oer-atoom wordt voorgesteld als één grote massa: de kern plus daaromheen cirkelende delen. Stel u nu eens voor dat dit atoom explodeerde en daaruit de schepping ontstond. De electronen werden tot geestelijke werelden. Geestelijke werelden, die voortdurend cirkelen rond het heelal. De tijd die zij daarvoor nodig hebben is betrekkelijk lang; deze is ongeveer 21000 jaar. Dat wil zeggen, 21000 jaar bent u in één sector van de ruimte onder de invloed van één deel van de oorspronkelijke oerkracht. Nu wisselen deze delen natuurlijk. Daartussen zal altijd een z.g. chaotisch tijdperk liggen. Want op het ogenblik dat twee krachten bijna aan elkaar gelijk zijn, zal er een strijd ontstaan om de oppermacht. Het komt niet uit de kracht voort, maar uit de weerkaatsing die in ons van die kracht bestaat. Heel eenvoudig gezien is de kwestie zo: het oude blijft machtig tot de evenwichtspositie tussen gaande en komende kracht belangrijk is overschreden en de komende kracht rond u dus feitelijk al veel sterker verwerkelijkt is dan uiterlijk kenbaar wordt. Wanneer echter ook de uiterlijke verschijnselen volgen, zien we een veel snellere ontwikkeling; dan aan de hand van de wisseling van de krachten alléén kan worden verwacht.

Nu klinkt dit misschien wel erg mystiek, maar indien we aannemen dat al deze grote invloeden inderdaad zich ongeveer als een zon of als een planeet in een vaste baan bewegen en dat elk van hen een zeker centrum van goddelijke ^{kracht} in zich draagt, dan kunnen we begrijpen dat de werking daarvan het sterkst moet zijn in die sferen of werelden, die wat de kern van hun wezen betreft het meest overeenkomen met deze - laten we maar zeggen - draaiende zonnen van geestelijke kracht.

Het blijkt dat de werking van deze krachten het sterkst merkbaar is op de grens van energie en vorm. Dat wil voor ons dus zeggen: in Zomerland b.v. en in de Klank-en-Licht-sfeer.

Daarnaast zullen in het duister, dus in het negatieve, soortgelijke gebieden bestaan. En zou in het duister dus moeten worden gesteld, dat de grootste invloed optreedt op de grens van nog vorm-bewust lijden en vorm-ontgaand lijden. Het resultaat is, dat de krachten, die het sterkst reageren, zuiver geestelijk zijn. En wel geesten, die over het algemeen over een behoorlijke positieve of negatieve energie beschikken, die verder door een gebrek aan vormgebondenheid zich zeer snel en gemakkelijk overal kunnen aanpassen en die t.o.v. elkaar voortdurend werkzaam moeten blijven, zodra ze t.o.v. elkaar geactiveerd worden. Uw wereld ligt dus eigenlijk zowat in het midden. In u is natuurlijk het geestelijke positief en negatief aanwezig, maar de rest van de werking is meer een begeleidingsverschijnsel. Vandaar dat de strijd in de sferen veel intenser, veel groter en veel sterker moet zijn dan ooit te voren. Nu zal dus positieve kracht zich opofferen om negatieve

kracht tegen te houden. Omgekeerd zal de negatieve kracht haar eigen bestaan riskeren om de positieve kracht te overmeesteren. Het gevolg is dat een versmelting van deze krachten zeer snel kan plaatsvinden. Zij is niet schadelijk voor het bewustzijn van degenen, die in het licht leven; het is geen dood en geen ondergang, maar het is een bijna permanente binding. Voor het negatieve betekent het over het algemeen een zeer pijnlijke ervaring, omdat nu een positief bewustzijn van de cosmos weer moet worden geaccepteerd. Beide zijn geneigd, wanneer ze eenmaal in elkaar vastgebeten zijn, de werking op de buitenwereld steeds te verminderen en dus in zichzelf een besloten of cosmisch geheel te vormen. Ten slotte vinden ze een juiste harmonische verhouding, waarin een gezamenlijk bewustzijn ontstaat. En dit kan men zich dan het best voorstellen door zich de bekende Yan en Yin-schijf te herinneren, waarin dus twee beginselen (licht en duister) elkaar volkomen aanvullen tot de cirkel of de eeuwigheid.

Nu volgt echter een dergelijke fusie niet onmiddellijk. Zij vergt een zeer lange tijd. Of moet ik zeggen: een zeer grote actie? Dat is misschien beter. Het gevolg is, dat als dergelijke eenheden in hun worsteling in uw buurt aanwezig zijn, voor u een steeds snellere wisseling van positieve en negatieve impulsen optreedt. U zult dus op den duur trachten tot een innerlijk evenwicht te komen; waarbij u noch goed noch kwaad bent, maar tenminste tevreden kunt zijn. Dat is hiervan een logisch gevolg en het is een uitdrukking van de goddelijke wil.

God vraagt nl. niet naar het positieve of het negatieve. Die vergissing mogen we nooit maken. God is een wezen. Het heeft dus persoonlijkheid. Niet zoals wij een wezen kennen of omschrijven en niet zoals wij persoonlijkheid beschouwen waarschijnlijk. Maar voor ons toch in ieder geval kenbaar volgens onze eigen normen reeds als persoonlijkheid, als een wezen. Die God verlangt in het geheel niet naar uitingen van uiterst links of uiterst rechts. De tegenstellingen, die in God zijn ontstaan, zijn het onontkoombaar gevolg van Zijn uiting en niet een door Zijn directe wil veroorzaakt verschijnsel. Ze zijn het resultaat van Zijn wil tot uiting. In God Zelf bestaan die tegenstellingen dus niet. Ze zijn in Hem volledig evenwichtig en harmonisch.

Nu bestaat in elke ziel, in elke mens eenzelfde evenwicht. U heeft uw goede kanten (dat zijn meestal de dingen, waar u in uzelf aan twijfelt) en u heeft uw kwade kanten (dat zijn die dingen, die u voortdurend netjes goed weet te praten). En deze twee houden elkaar feitelijk in evenwicht. Daartussen speelt zich uw leven af. U bent in dit opzicht beeld en gelijkenis van God.

Maar u zult verder moeten gaan dan dit. U zult moeten komen tot een volledige innerlijke rust. En dat kan alleen, wanneer er geen sprake meer is van een uitermate positief of een uitermate negatief bestaan. Zowel in uw denken als in uw handelingen zal op een gegeven ogenblik die rust moeten komen. Op dat ogenblik bent u eigenlijk een beetje gekristalliseerd. Dat wil zeggen, u heeft uit het vormloze bestaan in de tijd een vorm gebouwd, een matrix, die vast blijft, onverschillig in welke sfeer u zich bewust bent of waar u zich bewust bent. Heeft u die vaste vorm volgens uw eigen wezen en bewustzijn aangenomen, dan mag tevens worden geacht dat u een vaste plaats inneemt binnen het Goddelijke, welke onveranderlijk is.

Al de veranderingen van deze tijd hebben mede ten doel de mens te maken tot een wezen, dat in zichzelf evenwichtig is, waarin goed en kwaad elkaar opheffen en dat in een volledige levensaanvaarding binnen God kan bestaan, ongeacht de wijze, waarop het zich van eigen bestaan zonder feitelijke verandering bewust is. Misschien zou je kunnen zeggen: als bouwstenen in een cosmisch bouwwerk; of een cel in het lichaam van de grote Amoëbe, die de directe verschijningsvorm is van God.

Het tweede beeld is natuurlijk weer niet helemaal juist, maar goed... Al deze dingen kunnen we nu, voordat ik afscheid ga nemen, nog eens samenvatten om na te gaan wat we dan als eindconclusie vinden. Die conclusie geldt dus niet alleen, zoals in het begin, in het bijzonder voor deze tijd. Zij geldt voor altijd, voor het hele leven. Zij geldt voor ons even zo goed als voor u:

Het is noodzakelijk te komen tot een innerlijke rust, waarbij sprake is van goed noch kwaad. Alle uitersten zijn voor ons verwerpe-lijk. Slechts datgene, wat in onszelf van blijvende waarde is, is van belang. Die blijvende waarde zo harmonisch mogelijk uitgedrukt, moet in direct verband worden gezien met God en met de schepping. Wij kunnen onszelf nooit kennen in de uitersten van ons denken of ons handelen, doch slechts in de opheffing van deze uitersten in het mid-elpunt van ons wezen, waardoor ons ware zijn, onze ware persoonlijk-heid ons wordt geopenbaard. De openbaring van die ware persoonlijkheid maakt het ons mogelijk - onverschillig in wat voor wereld we bestaan - de juiste plaats in de schepping in te nemen, ons daarvan bewust te zijn en bewust in het scheppingsplan volledig harmonisch te zijn, in onszelf a.h.w. herscheppende wat de Grote Schepper eens uit Zichzelve heeft gebaard en zo komende tot een volledig harmonisch verloop, waar-bij wij onveranderlijk één met de Schepper, in al onze handelingen en da-den niets anders zijn dan een kleine weerkaatsing van Zijn Grootheid. Daarbij kunnen de wetten van mensen en geesten niet tellen. Daarbij kun-nen de wetten van de cosmos zelve uitgeschakeld worden. Daar geldt al-leen de harmonie tussen het in zichzelf in rust zijnde "ik" en de Schep-per, waaruit het "ik" is voortgekomen.

Ja, als u nu zegt: "Het is buitengewoon moeilijk," dan geef ik u groot gelijk. Want als u dit als theorie beschouwt, is het erg moeilijk. Maar als u probeert ernaar te leven, dan zult u ontdekken dat het be-trekkelijk gemakkelijk is. Als u alleen zoekt naar de kennis van het "ik" zonder meer, dan zult u waarschijnlijk geen stap verder komen of uzelf voortdurend bedriegen. Maar als u in uw leven tracht voortdurend te handelen goed noch kwaad, zonder haat noch liefde, enz., alleen "te zijn", zo uitdrukking gevende aan eigen wezen en dit met een volledig achten van de rechten van anderen, zonder ooit die anderen op eniger-lei wijze lastig te vallen, dan zult u vanzelf ontdekken: Nu weet ik wat ik ben, ook al is dat in menselijke woorden niet uit te drukken.

Nu daar zullen we het dan maar op houden, vrienden. Ik hoop dat mijn lesje u niet al te veel heeft verveeld. Ik wens u verder een pret-tige en heel aangename zondag toe.

--

Goedenmorgen, vrienden.

Om nu te gaan van het abstracte naar het werkelijke en terug naar het abstracte zou - gezien het vorig onderwerp - nogal gevaar-lijk zijn. Vandaar dat ik wil proberen mijn oude spelletje nu eens op een andere manier te spelen en te definiëren wat er zo'n beetje rond ons, voor ons en in ons bestaat. En ja, als je nadenkt over het leven, dan is het eerste wat je moet definiëren het "ik". Want zonder kennis van het "ik" kom je er niet. Laten we dat "ik" dan zo omschrijven:

Het "ik" is in zichzelf een mogelijkheid tot perfecte harmonie, perfecte aanvaarding en perfect weten, die echter door oneven-wichtige reactie op hetgeen in het "ik" wordt uitgedrukt deze toestand voor zichzelf nog niet bereikt, terwijl ze voor God reeds reëel is.

Dat is erg abstract, erg lastig, erg moeilijk. Maar het "ik" kan nog anders worden uitgedrukt. En dan kom je vanzelf een beetje meer in de richting van jezelf.

Ik, dat is die bundel van tegenstrijdigheden, waaruit ik steeds tracht vreugde te ervaren en die me steeds weer ergernis en droefenis schijnt te brengen.

Pas wanneer ik leer dat het totaal der tegenstrijdigheden, die ik beschouw als "ik" in feite buiten mij is en dat het alleen de aanvaarding van deze dingen is, die innerlijk een strijd veroorzaakt, zal ik ontdekken dat "ik" een punt van rust is in de warreling van de wereld.

En dan nog een laatste punt, want je bent ook vaak geneigd om dat "ik" te zien als belangrijk, buitengewoon belangrijk. Nu is dat van uit je eigen standpunt ongetwijfeld waar. Want ik kan rustig zeggen: Wanneer ik niet besta, wat bestaat er voor mij dan wel? Dientengevolge mag je het ook nog zo zeggen:

Ik ben voor mijzelve de kern van het Al, doch voor het Grote IK, waaruit ik ben voortgekomen niet meer dan een stofje, dat danst in het zonlicht.

En dan heb je een klein idee van wat je ongeveer bent. Dan vraag je je af: Waarom is dat "ik" geschapen? Het is al heel erg moeilijk dat te bevatten, want al datgene wat je daarover kunt formuleren is slechts een poging om iets van de Schepper, Die te groot is voor je kennen van Zijn wil, die je voor het grootste gedeelte ontgaat of veronachtzaamt in een paar woorden uit te drukken. Maar de reden van de schepping bestaat voor ons persoonlijk wel. En van uit het "ik" sprekende mag dus worden gezegd:

Waar God Zich in mij heeft geopenbaard, is het doel van de schepping slechts dat ik in de schepping Hem en mijzelve zal terugvinden.

Dat is natuurlijk erg egocentrisch. Waarom God Zich heeft geuit en geopenbaard, dat weten we niet. Maar we kunnen wel weer proberen het geheel te beschouwen met onszelf daarbij als deel. Dan kom je tot de conclusie:

De reden van mijn bestaan is: al het andere dat rond mij is op de juiste wijze aanvullende een volmaaktheid te bereiken, die voor mijzelve alleen niet mogelijk is.

En dan zijn we weer een stap verder.

Dan denk je verder na als volgt: Ja, maar die volmaaktheid en alles, wat betekent dat eigenlijk? En dan kom je tot de laatste definitie van de zin van "het zijn" en de reden van het bestaan.

Ik besta en ben geschapen, opdat ik rust zou zijn. Eerst wanneer ik de rust in mijzelve ken, is voor God in mij en voor mij in het "zijn" het eindpunt der schepping bereikt.

Zolang er wisseling en verandering is, is er sprake voor mij van een voortdurend groeien der daarop werkende schepping. Slechts op het ogenblik dat in mij rust is en dus stilstand is ontstaan, ben ik in staat tot een juiste waardering te komen van het totaal der schepping en mag ik spreken van een voleinding.

Ja, daar kunnen we natuurlijk lang over spreken, maar daar zijn we nog lang niet aan toe. Dus gaan we nog wat verder kijken, of we nog niet meer te definiëren vinden. En dan ontmoeten we natuurlijk het begrip, dat ik al een paar keer heb gebruikt, zonder het uit te leggen, te definiëren of maar een poging daartoe te doen en dat is: God.

Dan is een definitie van God deze:

God is het ondefiniëerbare Zijn, dat eigen Wezen, Kracht en Persoonlijkheid kennende, Zich in alle dingen uit en toch slechts dóór de dingen voor ons kenbaar wordt.

Wij zijn nu weer wat verder. Maar ja, die God doet zoveel van die voor ons vreemde dingen. Hij schept daar maar; het regent, het onweert, het dondert en de goeie God krijgt altijd maar de schuld. Wat is God dan voor ons? Als we redelijk denken, kunnen we alleen maar zeggen:

God is de eerste oorzaak, waaruit al het zijnde is ontsproten en tevens het laatste gevolg. Datgene, waarin alle resultaten en oorzaken weer samenvloeien.

Dat is tamelijk negatief. Want dan zou je kunnen zeggen: God is niemand, die een klap op een hamer geeft; een schip loopt te water enz. enz. en komt ten slotte na een lange reis precies op dezelfde werf en bij dezelfde mensen terecht. Maar dat is natuurlijk niet helemaal juist. Want God moet ook ondertussen daarmee bemoeiing hebben.

En zo krijgen we dan vanzelf de poging om God te definiëren in Zijn werkingen. En dan zeg je:

God is de som van alle mogelijkheden - voorstelbaar en onvoorstelbaar, ongeacht of ze al dan niet voor ons kenbaar zijn - uitgedrukt als realiteit, waarbinnen wij beleven, waardoor wij ons van onszelf bewust worden en waarvan wij een vast en blijvend deel uitmaken.

Zo hebben wij getracht drie belangrijke punten te definiëren. En dan voel ik me ongetwijfeld getrokken, laat ik maar zeggen, tot het lagere stoffelijke.

Wat is een mens? Een mens is een opeenhoping van voertuigen, alle behorend tot een andere sfeer of wereld, die gezamenlijk steeds in de illusie verkeren, dat ze slechts één ding kunnen doen nl.: leven op een vlak, waarop ze - behalve één voertuig - absoluut niet thuishoren.

Het gevolg is, dat de mens volledig in strijd is met zichzelf te allen tijde en probeert te compenseren in de wereld, waarin hij bewust is voor al datgene, wat hij meent te missen in zijn andere voertuigen.

Ja, het is de vraag: Wat is compenseren? Nu ja, kijk eens, compenseren is jezelf of anderen datgene vergoeden, wat door je eigen fout of de fout van anderen mis is gegaan. Als je dit doorzet, kom je tot een rare conclusie. Dan zou je moeten zeggen: De mens is in feite een misbaksel. Maar dat is natuurlijk niet waar. Want de mens heeft een reeks van achtereenvolgende uitingen volgens zijn eigen bewustzijn, die cosmisch gelijktijdig zijn. Het gevolg is, dat de werking in elk voertuig en de poging tot compensatie in elk voertuig gezamenlijk voeren tot een volledige omschrijving van alle mogelijkheden, die binnen de mens bestaan en die hem zo in alle facetten in volmaaktheid uitdrukken en openbaren.

Dat is natuurlijk een volmaaktheid, waar je wel een tijdje voor nodig hebt om die te bereiken. Als je je van één voertuig bewust bent, dan denk je steeds: Nou ja, het andere ontbreekt en hier loop ik er maar de kantjes af. Maar dit kan de bedoeling zijn.

Ik geloof dat ik daarmee in de ernst ver genoeg ben gegaan met mijn definities en wil dus besluiten met een paar menselijke begrippen nog kort te omschrijven.

Als je een mens hoort spreken, dan is het altijd belangrijk dat hij een plaats heeft in de samenleving. Dan vraag ik me af: Wat is die samenleving? Als ik haar goed bestudeer, kom ik tot de conclusie:

Samenleving is de voortdurende strijd om superioriteit, die geleverd wordt tussen mensen, die voorgeven elkaar te willen helpen, terwijl ze in feite sterk de nadruk leggen op hun eigen persoonlijkheid en belangen.

Nu ja, waarom moet je dan een plaats hebben in die samenleving? Heel eenvoudig. Een mens, die met zichzelf alleen is, heeft niets waarmee hij kan strijden, behalve zijn eigen wezen. Maar datgene, wat hij in zijn eigen wezen aan fouten aantreft, bestrijdt hij liever niet, omdat het hem meer moeite kost die eigen fouten uit te roeien, dan de hele wereld te veranderen.

Ja, dan zou men zich alleen nog kunnen afvragen: Waarom verlangt de mens naar verandering? En dan is dat het laatste antwoord, dat ik in m'n korte betoog probeer te geven. Dus luister maar.

Een mens haakt naar voortdurende verandering, omdat hij zich te zeer bewust is van de onvolledigheid van zichzelf en van de wereld. Die onvolledigheid is gelegen in de wijze, waarop de wereld wordt ervaren; niet in de wijze, waarop ze bestaat. Het gevolg is, dat de mens dus naar verandering zoekt om in een voortdurende wisseling van aspecten zijn eigen onvolmaakt-heden voor zichzelf zo te compenseren, dat hij ten slotte toch het gevoel van afgerondheid en volwaardigheid in zichzelf verkrijgt en aldus tot een - misschien wat knipogende - goed-kenning van zichzelf kan komen.

Nu ja, dan wordt het tijd om afscheid te nemen. Ik wil u alleen nog op twee puntjes wijzen:

Over het algemeen is deugd niets anders dan de afwezigheid van wil, behoefte of moed iets te doen, wat kwaad wordt genoemd.

Zonde is over het algemeen alleen de zwakheid in anderen, die bij jezelf nog te vergoeilijken valt en slechts een kleine fout is.

Als je over de mensen oordeelt, denk er dan eens over na. En wat mij betreft verder, maak er een prettige zondag van.

:--: